

Сиділи за обідом.

Мама розповідали, що в однієї жінки помер чоловік і покинув багато малих дітей.

Великі розмовляли про ту вдову, про діти, жаліли їх, а менші слухали. А мені теж хочеться сказати і своє слово.

— А цитьте,— пожартував дід,— Андрійко наш надумався, говорити буде.

Я проковтнув, що було в роті, й почав казати:

— Дядина казали, що ті діти такі малюсінькі, як пшоно.

Хто був за столом — в регіт.

— Їй-богу ж, так казали,— божуся.

Всі ще дужче сміються. Я в сльози:

— Мамо, чого вони сміються з мене?

— О, а ти вже й плакати,— ти не так кажеш, то вони й сміються.

— Може, дядина казали, що ті діти дрібні, як каша, а не як пшоно.

— А хіба ж... не все одно... що каша, що пшоно...— крізь плач вимовляю.

Вийшло якось це до прикладу. Стало ще смішніше. Наш Максим, що підо мною, був дуже смішливий, то мусив вже під стіл лізти.

Довго не забували мені того пшона. Знали вже про це й дядьки й тітки.

А діти, що я з ними гуляв на вулиці, як посердимосся, то й починають дразнити:

— Андрійку, чи все одно, що каша, що пшоно?